

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/73/2019
Identifikačné číslo spisu:	8109231186
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8109231186.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zastúpeného ex lege Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, proti žalovanému X. bývajúcemu v J., zastúpenému JUDr. Svätoslavom Váškom, advokátom, so sídlom v Bardejove, Baštová 5/A, IČO: 42 232 805, o zaplatenie 33.813,33 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14 C 24/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. januára 2014, sp. zn. 11 Co 51/2013, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. januára 2014 sp. zn. 11 Co 51/2013 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. februára 2013, č. k. 14 C 24/2010-273, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.206,80 Eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 30. novembra 2009 do zaplatenia, a to v splátkach po 30,- Eur mesačne splatných vždy do konca kalendárneho mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, až do úplného vyrovnania dlhu s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a náhradu trov konania stranám sporu nepriznal. Súd prvej inštancie uviedol, že na základe nesporných tvrdení strán konania a predložených listinných dôkazov mal za preukázané, že žalobca plnil z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré pod vplyvom alkoholu viedol žalovaný, poškodeným náhradu ku dňu podania žaloby v sume 2.812.755,- Sk, resp. v priebehu konania aj sumu 7.149,26 Eur. Zároveň bolo nesporné, že žalovaný z titulu uplatnených regresných náhrad vyplatil žalobcovi sumu 84.148,- Sk, t. j. 2.793,20 Eur. Pri posudzovaní veci súd prvej inštancie považoval za nosnú aplikáciu § 826 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), z ktorého nepochybne vyplýva, že pokiaľ poistený spôsobí škodu následkom požitia alkoholu, má poisťiteľ proti nemu právo na primeranú náhradu toho, čo za neho plnil. V tejto súvislosti mal súd prvej inštancie za to, že je namieste aplikácia ustanovenia § 11

ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 423/1991 Zb., z ktorej vyplýva, že poisťovňa má právo na náhradu súm, ktoré vyplatila z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla proti poistenému, ktorý škodu spôsobil po požití alkoholického nápoja, ak bol zistený v krvi obsah alkoholu vo výške nad 0,3 ‰. Z ustanovenia § 826 OZ vyplýva, že na rozdiel od ustanovenia citovanej vyhlášky sa nejedná o náhradu celého plnenia, ale o primeranú náhradu, pričom primeranosť sa posúdi podľa okolností prípadu. V súvislosti s kritériom primeranosti súd prvej inštancie vychádzal jednak z právnej úpravy, ktorá platila do 1. novembra 1991, a taktiež aj zo sociálnej situácie samotného žalovaného. Čo sa týka určenia konkrétnej primeranej sumy, ktorú má žalovaný uhradiť z titulu regresnej náhrady, súd prvej inštancie vychádzal aj zo skúmania priemernej mzdy v období roku 1991, kedy ešte platila zákonná úprava limitu regresnej náhrady maximálne do výšky 20.000,- Sk v porovnaní s obdobím roku 2009, kedy si žalobca vo vzťahu k žalovanému uplatnil regresný nárok vo výške 30.000,- Eur, hoci z listinných dôkazov vyplýva, že žalobca si postupne od roku 2002 uplatňoval jednotlivé regresné náhrady tak, ako ich postupne vyplácal. Súd prvej inštancie však pri určení regresnej náhrady vychádzal aj zo skutočnosti, že poškodeným budú aj naďalej vyplácané dávky, resp. je možné, že v súvislosti s dopravnou nehodou im môžu vzniknúť ďalšie náklady z titulu škody na zdraví. Preto súd prvej inštancie pri určení regresnej náhrady vo vzťahu k žalovanému určil ako primeranú sumu 5.000,- Eur, a to aj s ohľadom na to, že skutočne do budúcnosti môžu a aj budú vznikáť ďalšie nároky, pričom po ich preplatení by mal žalobca opätovne právo regresu z titulu vyplatených súm. V tejto súvislosti mal súd prvej inštancie za to, že uplatnený regresný nárok by ani do budúcnosti nemal existenčne ohrozovať žalovaného, resp. jeho rodinu, a žalobca by mal mať podľa názoru súdu prvej inštancie právo na určitú stabilitu právnych vzťahov vo vzťahu k jeho osobe tak, aby nebol nútený do konca života splácať regresnú náhradu, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že v minulosti existovali jednoznačné limity, ktoré takúto možnosť poistenému, ktorý spôsobil škodu pod vplyvom alkoholu, dávali, teda že po uhradení určitej limitovanej sumy už voči nemu neboli uplatňované regresné nároky. Súd prvej inštancie mal ďalej za to, že minimálne z dôvodu, že si žalobca uplatňuje nárok na základe ustanovenia vyhlášky, ktoré je v rozpore so zákonom, a to s ustanovením § 826 OZ, si už žalobca v prípade právoplatnosti tohto rozsudku nemôže časovo neobmedzene uplatňovať regresnú náhradu, a to aj pre prípad, pokiaľ by sa žalovaný dostal do priaznivejšej sociálnej situácie. V súvislosti s argumentáciou žalovaného ohľadom aplikácie ustanovenia § 450 OZ súd prvej inštancie poukázal na to, že regresný nárok ako postihové právo nemá v tomto prípade charakter nároku na náhradu škody, a teda uvedené zákonné ustanovenie nemožno aplikovať. Ohľadom priznania žalovanej istiny súd vychádzal zo skutočnosti, že primeranou je suma 5.000,- Eur, od ktorej odrátal už žalovaným zaplatenú sumu 2.793,20 Eur, a žalobcovi tak priznal sumu 2.206,80 Eur s tým, že v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“ v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. januára 2014, sp. zn. 11 Co 51/2013 napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 30.000,- Eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 19. januára 2010 do zaplatenia, ďalej sumu 3.813,33 Eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 7. februára 2013 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti ohľadne zaplatenia 9 % ročného úroku z omeškania zo sumy 30.000,- Eur od 30. novembra 2009 do 18. januára 2010 a zo sumy 3.813,33 Eur od 11. februára 2010 do 6. februára 2013 žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy celého konania vo výške 3.608,77 Eur. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že na daný prípad je treba aplikovať vyhlášku č. 423/1991 Zb., ktorej účinnosť bola do 1. januára 2002. Keďže k dopravnej nehode došlo 7. novembra 2001 tak, ako je to opísané v rozsudku Okresného súdu Bardejov vo veci 2 T 44/2002, je evidentné, že žalovaný v čase dopravnej nehody viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu a z tohto dôvodu v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 423/1991 Zb. vznikol nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktorú za neho žalobca vyplatil. Z vykonaného dokazovania bolo odvolaciemu súdu zrejmé, že za žalovaného bola vyplatená náhrada vo výške 90.843,89 Eur, pričom po jeho žiadosti zo dňa 16. marca 2009 žalobca rozhodol od časti vymáhania nároku upustiť a uplatňuje si len nárok na zaplatenie 30.000,- Eur. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 423/1991 Zb., poisťovňa má právo na náhradu súm, ktoré vyplatila z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla proti poistenému, ktorý spôsobil škodu úmyselne alebo po požití alkoholického nápoja, ak bol zistený v krvi obsah alkoholu vo výške nad 0,30 ‰ alebo návykovej látky alebo lieku označeného zákazom viesť

motorové vozidlo. Ak teda žalobca z titulu poistenia vyplatil za žalovaného sumu 90.843,89 Eur, potom uplatnený nárok zodpovedá zásade proporcionality, zásade primeranosti, a teda možno konštatovať, že ide o nárok oprávnený v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 423/1991 Zb. Podľa názoru odvolacieho súdu má žalobca nárok aj na zaplatenie úroku z omeškania v zmysle § 517 ods. 1 OZ s tým, že pokiaľ ide o sumu 30.000,- Eur, úrok z omeškania mu patrí od 19. januára 2010, teda dňom nasledujúcim po doručení žaloby. Dovtedy žalobca nepreukázal výzvu na zaplatenie uvedenej sumy. Rovnako mu patrí aj úrok z omeškania zo sumy 3.813,33 Eur vo výške 9 % ročne, ale od 7. februára 2013, t. j. nasledujúcim dňom po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie, keďže na pojednávaní dňa 6. februára 2013 bola pripustená zmena žaloby, a to v jej rozšírení o uvedenú sumu. Z tohto dôvodu v prevyšujúcej časti, pokiaľ boli žiadané 9 % ročné úroky z omeškania zo sumy 30.000,- Eur od 30. novembra 2009 do 18. januára 2010 a zo sumy 3.813,33 Eur od 11. februára 2010 do 6. februára 2013, odvolací súd žalobu zamietol. Odvolací súd v súvislosti s nárokom žalobcu považuje za potrebné zdôrazniť, že princíp primeranosti, ktorý bol v tomto konaní uplatnený, keď zo sumy 90.843,89 Eur je požadovaná suma 33.813,33 Eur, čo zodpovedá 37 %, bol odvolacím súdom zohľadnený v tom smere, že nebolo možné nezobrať do úvahy aj to, z akého dôvodu je regresná náhrada od žalovaného žiadaná. Treba tu vidieť to, že poistený spôsobil škodu po požití alkoholického nápoja, keď bol zistený v krvi obsah alkoholu vo výške 1,36 ‰ až 1,72 ‰. Túto okolnosť nemožno nijakým spôsobom zľahčovať, prípadne vôbec nebrať do úvahy z hľadiska výšky požadovanej regresnej náhrady. Teda z tohto pohľadu žalobca v dostatočnej miere znížil požadovanú regresnú náhradu, ak v tomto konaní požadoval zaplatenie sumy 33.813,33 Eur. Rozhodnutie o trovách konania odvolací súd odôvodnil v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že dovolací súd žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania. Dovolanie odôvodnil podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t. j. že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a jeho prípustnosť vyvodzoval z § 238 ods. 1 O.s.p.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 28. júna 2016 sp. zn. 1 Cdo 204/2014 dovolanie zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, keď dospel k záveru, že dovolanie nie je opodstatnené. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis, ktorý aj správne interpretoval, pričom zo skutkových záverov vyvodil správne právne závery. Dovolaný súd v podrobnostiach poukazuje na vecne správne právne závery odvolacieho súdu a len na ich doplnenie uvádza nasledovné. Vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu uplatneným dovolacím dôvodom bolo v dovolacom konaní potrebné posúdiť, či odvolací súd správne vyložil ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 423/1991 Zb. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že poisťovňa má právo na náhradu súm, ktoré vyplatila z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, poistenému, ktorý spôsobil škodu úmyselne alebo po požití alkoholického nápoja, ak bol zistený v krvi obsah alkoholu vo výške nad 0,30 ‰, alebo návykovej látky, alebo lieku označeného zákazom viesť motorové vozidlo. Výkladom predmetného ustanovenia možno dospieť k záveru, že poisťovňa nemá právo na náhradu vyplatených súm v každom prípade, keď je poistený účastný na vzniku škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Právo poisťovne domáhať sa od poisteného náhrady sumy vyplatenej poškodeným v prejednávanej veci nie je odvodené od práva poisteného, ktoré by na poisťovňu prešlo v zmysle ustanovení OZ, ale ide o osobitný priamy nárok poisťovne proti poistenému na základe poistného vzťahu upraveného v § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 423/1991 Zb., v ktorom sú aj presne vymedzené podmienky, za ktorých tak môže postupovať. Citované ustanovenie je lex specialis, upravujúci vzťah medzi poisteným a poisťovňou v oblasti zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, proti všeobecnej úprave zmluvného poistenia uvedenej v ustanovení § 788 a nasledujúcich a OZ. Z uvedeného vyplýva, že pre to, aby si poisťovňa mohla v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 423/1991 Zb. uplatňovať s úspechom svoje právo na náhradu súm, ktoré vyplatila z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, musí poistený spôsobiť škodu úmyselne alebo po požití alkoholického nápoja, ak bol zistený v krvi obsah alkoholu vo výške nad 0,30 ‰, alebo návykovej látky, alebo lieku označeného zákonom viesť motorové vozidlo. V prejednávanej veci poistený spôsobil škodu po požití alkoholického nápoja, pričom mu bol zistený v krvi obsah alkoholu vo výške nad 0,30 ‰. Ďalej podľa názoru dovolacieho súdu

rozhodujúcou a aj spornou otázkou v prejednávanej veci bolo ustálenie či výška žalobcom uplatnenej regresnej náhrady voči žalovanému je primeraná. Tu dovolací súd uviedol, že odvolací súd správne poukázal pri svojom rozhodovaní na zásadu primeranosti a proporcionality, na ktorú v konečnom dôsledku reflektujú aj všeobecné predpisy občianskeho práva. Občiansky zákonník ako všeobecný predpis hovorí o „primeranej náhrade“ toho, čo poisťovateľ plnil za poisteného. To znamená, že poisťovateľ má svoje postihové právo primerane znížiť v závislosti od osobných, zárobkových a majetkových pomerov poisteného a od okolností, za ktorých došlo ku škode. Uplatnenie tohto nároku proti poistenému má plniť výchovný účel, nie existenčne ohroziť poisteného. Ak by poisťovateľ uplatnil postih v plnej výške vyplatených súm, poistenie zodpovednosti by stratilo svoj zmysel. Aj v zmysle vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje zhodne so záverom odvolacieho súdu, že pri žalobcom uplatnenej náhrade vo výške 37 % z plnenia, ktoré bolo poškodeným skutočne vyplatené, bola zachovaná zásada primeranosti a princíp proporcionality. Náhrada v zmysle primeranosti má byť prijateľná a únosná pre obe strany, pričom nesmie byť na úkor len jednej z nich. Ohľadne historického výkladu, na ktorý dovolateľ poukázal, dovolací súd uviedol, že historický výklad patrí k nadštandardným interpretačným metódam. Zohráva úlohu pri precizovaní zmyslu zákonov a iných právnych predpisov. Napriek tomuto tvrdeniu ho právna teória, ale taktiež právna prax radí medzi najmenej spoľahlivé výklady s menšou výpovednou hodnotou. Uvedená argumentačná hodnota je jedným z dôvodov zriedkavého používania, najmä v prípadoch potreby potvrdenia výsledku dosiahnutého použitím iných metód. Je možné konštatovať, že historický výklad má obmedzený metodologický význam, pretože účel a cieľ normatívneho aktu treba rešpektovať len vtedy, keď zmysel normy, ktorý bol jednoznačne a nepochybné zistený vyplýva aj zo samotného textu právnej normy. Historický výklad je zameraný na poznanie okolností vydania právneho predpisu. Z týchto okolností sa potom usudzuje na ratio legis. Teória a prax zdôrazňuje, že k použitiu historického výkladu by malo dochádzať len výnimočne, najmä pri existencii medzier v práve, pri rozporoch, riešeníach zložitých prípadov a len vtedy, ak štandardné interpretačné metódy zlyhávajú. Pokiaľ však ide o uplatnenie historického výkladu v našich podmienkach, teda v kontinentálnom type právnej kultúry, teória a prax sa zhodli na tom, že sa používa výnimočne a jeho výsledky sa nemôžu preceňovať. V zmysle uvedeného je teda zrejmé, že v danom prípade použitie historického výkladu neprichádzalo do úvahy.

5. Na základe ústavnej sťažnosti žalovaného Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom rozhodol, že základné právo žalovaného/sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 204/2014 z 28. júna 2016 boli porušené. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 204/2014 z 28. júna 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky uložil povinnosť uhradiť trovy konania sťažovateľovi v sume 363,79 Eur na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu. Poukázal na skutočnosť, že konajúce súdy považovali žalobcom uplatnenú regresnú náhradu za primeranú vzhľadom na to, že žalobca proti sťažovateľovi uplatnil len 37 % zo sumy, ktorú vyplatil poškodeným z titulu poistenia zodpovednosti za škodu, pričom sťažovateľ spôsobil škodu pri vedení osobného motorového vozidla pod vplyvom alkoholu. Najvyšší súd tiež uviedol, že pre splnenie podmienky primeranosti náhrady poisťovateľ má znížiť postihové právo „v závislosti od osobných, zárobkových a majetkových pomerov poisteného a od okolností, za ktorých došlo ku škode“. Zdôraznil tiež účel regresnej náhrady, ktorá má plniť „výchovný účel, nie existenčne ohroziť poisteného“. Najvyšší súd však nijak neodkázal na konkrétne skutkové zistenia, týkajúce sa osobných, zárobkových a majetkových pomerov sťažovateľa a následne nijak nezrejmil, prečo je priznaná výška regresnej náhrady primeraná k preukázaným pomeroch sťažovateľa (aj pri zohľadnení okolností vzniku škody). Rovnakým spôsobom postupoval aj krajský súd v odôvodnení rozsudku z 30. januára 2014, keď neuviedol konkrétne zistenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch sťažovateľa, a ani konkrétne úvahy o primeranosti regresnej náhrady vzhľadom na tieto pomery. Za ústavne akceptovateľnú možno považovať úvahu najvyššieho súdu, že regresná náhrada má plniť výchovný účel, a nie likvidačný účel, a má zohľadniť okolnosti, za ktorých došlo k vzniku škody. Vzhľadom na uvedené primeranosť náhrady možno podľa názoru ústavného súdu ustáliť skúmaním výšky sumy vyplatené z titulu poistenia (pri zohľadnení, či ide o sumu konečnú alebo o sumu, ktorá sa v budúcnosti bude zvyšovať), zohľadnením okolností, za ktorých škoda vznikla, a tiež skúmaním pomerov toho, kto škodu spôsobil. Podľa názoru ústavného

súdu až posúdením týchto troch komponentov možno dospieť k záveru o tom, či regresná náhrada je primeraná. Aplikácia dvoch komponentov, výšky plnenia a miery jej percentuálneho zníženia a okolností, za ktorých došlo ku škode, nie je dostatočným podkladom pre záver o primeranosti regresnej náhrady. Je nevyhnutné aplikovať súčasne aj tretí komponent, t. j. konkrétne pomery toho, kto škodu spôsobil, lebo len tak možno dosiahnuť účel regresnej náhrady. Skúmanie pomerov toho, kto škodu spôsobil, umožní primerane určiť výšku regresnej náhrady tak, aby plnila výchovný účinok, a vyhnúť sa tomu, aby výška regresnej náhrady nebola príliš nízka, keď nenaplní svoj účel, a na druhej strane, aby nebola (ekonomicky) likvidačná. Nad rámec veci ústavný súd dodal, že v závislosti od konkrétnych okolností by bolo ústavne akceptovateľné aplikovať aj podporné komponenty, prípadne modifikované postupy pri určení primeranej regresnej náhrady, napr. zohľadnenie priemernej prípadne minimálnej mzdy v hospodárstve v prípade nemožnosti riadneho zistenia pomerov, kontumačné určenie výšky regresnej náhrady (t. j. bez ohľadu na pomery toho, kto škodu spôsobil) pri zjavne špekulatívnom a zneužívajúcom prístupe pri preukazovaní svojich pomerov tým, kto škodu spôsobil. Uzavrel, že je zjavné, že najvyšší súd v spojení s krajským súdom aplikoval len dva komponenty, celkovú sumu vyplatennej náhrady a okolnosti, za ktorých ku škode došlo. Najvyšší súd všeobecne poukázal aj na potrebu zohľadniť osobné, zárobkové a majetkové pomery poisteného, konkrétne ich však v prejednávanej veci neaplikoval. Za uvedených okolností preto ústavný súd považoval právny záver najvyššieho súdu o primeranosti regresnej náhrady za arbitrárny (svojvoľný) a tiež za zjavne neodôvodnený, keďže najvyšší súd nevysvetlil, ako vyhodnotil osobné, zárobkové a majetkové pomery sťažovateľa, hoci ich považoval za relevantné.

6. Za danej situácie preto bude potrebné doplniť dokazovanie v zmysle názoru, vysloveného v náleze ústavného súdu, a venovať sa primeranosti náhrady. Bude potrebné ustáliť skúmaním výšky sumy vyplatennej z titulu poistenia pri zohľadnení, či ide o sumu konečnú alebo o sumu, ktorá sa v budúcnosti bude zvyšovať, zohľadnením okolností, za ktorých škoda vznikla, a tiež skúmaním pomerov toho, kto škodu spôsobil, pri zohľadnení skutočností, že žalovaný niekoľkonásobne prekročil obsah alkoholu v krvi zistený v čase dopravnej nehody vo výške nad 0,30 ‰, keď tento bol zistený až 1,72 ‰ (viac než päťnásobne). Až po zistení relevantných skutočností a zohľadnení všetkého uvedeného bude možné primerane určiť výšku regresnej náhrady tak, aby plnila výchovný účinok, a vyhnúť sa tomu, aby výška regresnej náhrady nebola príliš nízka, keď nenaplní svoj účel, a na druhej strane, aby nebola ekonomicky likvidačná.

7. Z týchto dôvodov dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a podľa § 450 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že v zmysle § 453 ods. 3 CSP v novom rozhodnutí vo veci rozhodne aj o nároku na náhradu trov dovolacieho konania.

8. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.